

Nieuwjaar – 1 jan. 2018

De kerk van de toekomst.

Inleiding:

Vandaag, bij de start van 2018, kijken we terug op ons leven en op dat van ons als gemeenschap, en tellen onze zegeningen. Maar ook vooruit en vragen om Gods zegen over onszelf, over onze familie, over onze parochie in het nieuwe jaar. Dat we steeds meer onze eigen gaven mogen gebruiken om gemeenschap te worden naar zijn hart, broeders en zusters van elkaar, en toegewijd aan onze medemensen, dichtbij en ver weg.

Tweede lezing vandaag: uit brief van St. Paulus aan de Christenen van Korinthe.

In ieder van ons openbaart zich de Geest. Ieder heeft zijn eigen gaven om daarmee allen van dienst te zijn. Aan de één wordt een woord van wijsheid gegeven. Aan een ander woorden van wetenschap uit kracht van diezelfde Geest. Aan een derde het geloof dat bergen verzet. Weer anderen schenkt Hij het vermogen om ziekten te genezen, wonderen te doen. Ook wekt de Geest in heel verschillende mensen het visioen van de komende wereld. En leert hen onderscheiden wat recht en wat niet recht is, en geeft hen vurige tongen om te getuigen en taal om elkaar te verstaan. Wij vormen tezamen het lichaam van de Messias, en ieder afzonderlijk zijn wij als ledematen. En niemand kan zeggen tot een ander: ik heb je niet nodig. Het hoofd kan niet zeggen tot de voeten: ik heb je niet nodig. Wij zijn niet allen toegerust met dezelfde kracht. Maar God zelf heeft het lichaam zo gemaakt dat de minste leden de kostbaarste zijn.

Preek:

Toen ik kind was, en misdienaar, gaf de pastoor op de eerste dag van het nieuwe jaar, na het evangelie een overzicht over hoe de parochie ervoor stond. Dan kregen we getallen te horen, alleen maar getallen, over het afgelopen jaar. Zoveel parochianen, zoveel geboortes/doopjes, zoveel eerste communies, zoveel vormelingen, zoveel huwelijken, zoveel paascommunies, zoveel sterfgevallen, zoveel kinderen op de katholieke school. Telkens werden dan deze getallen vergeleken met het jaar ervoor: Groei dus of achteruitgang. En dan volgde het

financiële plaatje: Zoveel had de bankenpacht opgebracht, zoveel de kerkcol-
lecte, zoveel was er uitgegeven. Dat was het dan, de stand van zaken van de
parochie, zoals dat aan de goegemeente werd gerapporteerd op die
nieuwjaarsmorgen. De pastoor verbond er dan nog wat commentaar aan,
bedankte de mensen, wenste hun een Zalig Nieuwjaar, en vervolgde de mis met
het plechtige gezongen credo.

Getallen, alleen maar getallen, waren toen de maatstaf, maar vandaag kijken wij
anders; vandaag vragen wij ons af: Zijn wij, ieder van ons, en als gemeenschap,
in het afgelopen jaar gegroeid, sterker geworden in het spoor van Jezus? Heeft
ieder van ons, in eer en geweten, zijn/haar talenten daarvoor ingezet? Ik zie
voor me: een gemeenschap van mensen, van allemaal unieke mensen, met
allemaal bijzondere gaven, met wijsheid, met hoop, met kracht om lief te hebben
en te leven. Allemaal mensen met jaren van levenservaring en geloofservaring,
gerijpt door lief en leed, en opgelopen kreukels. En ik denk: Wat een rijkdom
van Gods aanwezigheid in ons midden. En ik hoop: Dat we erin mogen slagen
die rijkdom aan talenten, zomaar binnen handbereik, aan te spreken om die
mooie wereld op te bouwen - Gods koninkrijk - die Jezus voor ogen stond!!
Zijn we daarin gegroeid of niet? Twee duizend jaar geleden gaf Hij ons immers
de opdracht om de wereld mooier en leefbaarder te maken voor iedereen in onze
tijd in onze omgeving, Hem achterna.

Want als Andreasparochie willen wij/moeten wij immers dat doen, ieder met
zijn/haar talenten, bouwen aan Gods koninkrijk vandaag in onze wereld,
bouwen aan een mooie rechtvaardige wereld waar het goed leven is voor
iedereen, bouwen aan broeder/zusterschap. We willen er voor elkaar zijn, volop;
elkaar opvangen en dragen; elkaar aanvaarden zoals we zijn, vooral oog hebben
voor mensen met kwetsuren, verdriet en pijn. Niemand mag erbuiten vallen en
niemand mag zich erbuiten voelen.

En als gemeenschap willen we naar buiten treden, om aan die wereld daarbuiten
te werken. Mensen met een verstandelijke handicap mogen zich bij ons thuis
voelen. Mensen die seksueel anders geaard zijn, mogen bij ons zijn zoals ze zijn.
Mensen, die - om wat voor reden dan ook - verslaafd zijn geraakt aan drugs,
sluiten wij niet buiten. Mensen, die eenzaam zijn en ernaar hunkeren om gezien
te worden, worden door ons gezien. Mensen, die hun land hebben moeten
ontvluchten, mogen bij ons een plek en nieuwe kansen krijgen. En ook mensen
in de arme zuidelijke landen beschouwen we als onze broeders/zusters; want
ook hun geroep dringt vandaag tot ons door.

Ja, natuurlijk zijn we realistisch genoeg en moeten wij oog hebben voor getallen,
voor het aantal parochianen, voor de financiering van het hele parochiegebeuren,
maar de echte maatstaven waarmee wij kijken naar een parochie, naar onze
parochie, zijn van een ander niveau, van een andere wereld: Groeit zij tastbaar

in zorg voor elkaar, in dienstbaarheid aan mensen, vooral aan die mensen die in onze samenleving makkelijk buiten de boot vallen of buiten gesloten worden? Iemand zei kort geleden in het interview: “Wat me steeds meer opvalt in de Andreas, is dat het aantal mensen dat actief naar buiten treedt, lijkt te groeien. Het wordt blijkbaar steeds meer gemeengoed dat gelovig-zijn niet slechts betekent: luisteren en zorgen voor je eigen hachje, maar veel meer: in beweging komen en zorgen voor de ander.” Ja, hier is jarenlang gestaag op ingezet, we zijn hoopvol, we zien de kerk van de toekomst groeien.

Als wij op deze wijze blijven werken aan kerkopbouw, aan het krachtig maken van onze gemeenschap, dan hoeven wij niet bezorgd te zijn, wanneer er toegewerkt moet worden naar grotere verbanden zoals een federatie. Als we met elkaar maar blijven geloven waar het om gaat, en ons zelf niet verloochenen. Om een beeld te gebruiken: het is de kracht van de rivier, die zich een bedding zoekt, niet andersom. Mijn wens voor de parochie in het komende jaar is: dat we daar vol vertrouwen aan verder werken.... en het ook uitstralen en vieren.